

ΝΟΜΙΚΟ ΒΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΜΗΝΙΑΙΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΟΜΟΣ 67 - ΤΕΥΧΟΣ 4
ΜΑΪΟΣ 2019

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΛΕΤΕΣ

- 705 Η χρήση ψηφιακών μέσων στο εταιρικό δίκαιο - Νομοθετικές εξελίξεις στη σύσταση των εταιριών (Α. Σιναιώτη-Μαρούδη, Χ. Τσενέ)
- 725 Η απόδειξη των πραγματικών ισχυρισμών (Α. Πανταζόπουλος)

ΣΧΟΛΙΑΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

- 738 ΜΠρΘ 1741/2019 Σκέψεις σχετικά με τα νομικά αλλά και διαπραγματευτικά γνωρίσματα της μεταβίβασης επιχειρήσεως (Σ. Ελ. Ιωακειμίδης)
- 773 ΜΠρΑ8 2487/2018 } Όρια αναστολής εκτέλεσης διαταγής πληρωμής,
777 ΜΠρΑ8 2639/2019 } μετά το ν. 4335/2015 και καταχρηστική άσκηση
δικαιώματος (Σ. Τσαχιρίδης)
- 794 ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΑΠ (Ν. Γ. Νάκης)
- 822 ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΑΠ (Σ. Ο. Χούρσογλου)
- 841 ΣτΕ 697/2019 Η έκταση του παρεμπόπτοντος ελέγχου των διοικητικών δικαστηρίων σε ζητήματα δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων (Κ. Γ. Τσιροβασίλη)
- 857 ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΣτΕ (Κ. Π. Σαμαρτζής)
- 883 ΕΔΔΑ της 9.5.2019 Α.Υ. κατά Σλοβενίας. Η άρνηση των παιδιών δεν αρκεί για να διακοπεί η επικοινωνία με τον πατέρα τους (Β. Χειρδάρης)
- 898 ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΔΕΕ (Γ. Ν. Τζίφα)

ΘΕΜΑ

- 904 Η δικαστική συνείδηση και η λειτουργία της στα πλαίσια του θετικού δικαίου (Λ. Καρέλος)

ΒΡΑΒΕΙΟ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

καιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ), που κυρώθηκε (μαζί με τη Σύμβαση) με το ν.δ. 53/1974 και έχει αυξημένη έναντι των κοινών νόμων ισχύ (άρθρ. 28 § 1 του Συντάγματος), η οποία επιβάλλει το σεβασμό της περιοσίας κάθε φυσικού ή νομικού προσώπου και απαγορεύει να στερηθεί κάποιος της περιοσίας του, παρά μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας και υπό τους προβλεπόμενους από το νόμο και τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου όρους (ΟΛΑΠ 7/2006, ΑΠ 1608/2011). Ο μισθωτής κάτοχος του ακινήτου και των συστατικών του δεν στερείται του δικαιώματος να διεκδικήσει τυχόν αξιώσεις για τα απαλλοτριωθέντα συστατικά και τις γενόμενες στο μίσθιο για τη λειτουργία της επιχείρησής του δαπάνες από τον εκμισθωτή - ιδιοκτήτη του απαλλοτριωθέντος ακινήτου, ο οποίος είναι δικαιούχος της αποζημίωσης αυτού, είτε βάσει της μισθωτικής σχέσης, είτε βάσει των διατάξεων περί διοίκησης αλλοτρίων ή αδικαιολόγητου πλουτισμού ή και αδικοπραξιών του ΑΚ.

Στην προκειμένη περίπτωση, η δεύτερη αναιρεσείουσα με τον τέταρτο λόγο αναιρέσης, κατ' εκτίμηση από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση, κατά το μέρος της απόρριψης, ως προς αυτή της από 24.1.2012 (και με αριθμό κατάθ. .../2012) αιτήσεως καθορισμού οριστικής τιμής μονάδος για το κόστος μεταφοράς των φορτηγών και λοιπών οχημάτων της ίδιας από την επιχείρηση έκθεσης φορτηγών αυτοκινήτων, που ασκούσε στην απαλλοτριωθείσα έκταση και αποζημίωση για την απώλεια φήμης και πελατείας. Από τις παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το Εφετείο απέρριψε την εν λόγω αίτηση ως προς την δεύτερη αιτούσα και ήδη δεύτερη αναιρεσείουσα ως απαράδεκτη, για έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης, διότι με βάση τα εκτιθέμενα στην ως άνω αίτηση, η αιτούσα αυτή, ως μισθώτρια και επομένως απλή κάτοχος της με ΑΚΠ 1 απαλλοτριωθείσας έκτασης και των επικειμένων αυτής, δεν έχει αυτοτελές δικαίωμα αποζημίωσης και ούτε νομιμοποιείται ως διάδικος σε δική καθορισμού οριστικής τιμής μονάδος αποζημίωσης της ένδικης απαλλοτρίωσης. Ο παραπάνω λόγος αναιρέσης, πρέπει ν' απορριφθεί, καθόσον, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην αμέσως προηγηθείσα νομική σκέψη, στη δική καθορισμού αποζημίωσης λόγω απαλλοτρίωσης δεν μπορεί να μετάσχει ως διάδι-

κος κάθε τρίτος, που βρίσκεται σε ενοχικό δεσμό με τον ιδιοκτήτη του απαλλοτριούμενου ακινήτου, όπως η μισθώτρια - δεύτερη αναιρεσείουσα στην προκειμένη υπόθεση και, επομένως, η ως άνω αίτηση έπασχε από έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης και ήταν απορριπτέα, ως απαράδεκτη. Κατά συνέπεια με την πιο πάνω κρίση του το Εφετείο δεν παραβίασε τις αναφερόμενες στη μείζονα σκέψη διατάξεις ουσιαστικού δικαίου.

Κατόπιν αυτών πρέπει ν' απορριφθεί η αίτηση αναιρέσης και να καταδικασθούν οι αναιρεσείουσες στην πληρωμή της δικαστικής δαπάνης (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ) του αναιρεσιβλήτου, που κατέθεσε και προτάσεις, μειωμένης, όμως, κατ' άρθρο 2 § 1 του ν. 3693/1957. Τέλος πρέπει να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο (άρθρο 495 § 4 εδ. ε' ΚΠολΔ).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την από 25.7.2016 αίτηση αναιρέσης της .../2015 απόφασης του Εφετείου Ναυπλίου.

Καταδικάζει τις αναιρεσείουσες στην δικαστική δαπάνη του αναιρεσιβλήτου, την οποία ορίζει σε τριακόσια (300,00) ευρώ. Και διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο. ■

**Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών
(Ασφαλιστικά μέτρα)
Αριθ. 2487/2018**

Δικαστής: **Κ. Παπαδοπούλου, Πρόεδρος Πρωτοδικών**

Δικηγόροι: **Ε. Μπατσούλη, Μ.-Π. Σκούρας**

Αναστολή εκτέλεσης διαταγής πληρωμής. Όρια και έκταση. Καταχρηστική άσκηση δικαιώματος. Δικάζει κατ' αντιμωλία. Απορρίπτει την αίτηση. Δυνατότητα αναστολής εκτέλεσης της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής έως την έκδοση οριστικής αποφάσεως επί της ασκηθείσας ανακοπής. Καταδικάζει τον αιτούντα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της καθ' ης (Άρθρα 632 §§ 3 και 4 ΚΠολΔ, μετά το ν. 4335/2015, 281 ΑΚ, ν. 3869/2010).

Στο άρθρο 9 § 3 του ν. 4335/2015 (μεταβατικές διατάξεις) ορίζεται με γενική αφορώσα την εκτέλεση ρύθμιση ότι οι διατάξεις για την αναγκαστι-

κή εκτέλεση εφαρμόζονται όταν η επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση διενεργείται μετά την 1.1.2016. Ως κρίσιμος χρόνος για την εφαρμογή ή μη του νέου δικαίου θα πρέπει προδηλώς να θεωρείται ο χρόνος επίδοσης της επιταγής προς εκτέλεση, που οδήγησε στη συνέχεια στην έναρξη της κύριας εκτελεστικής διαδικασίας δια της επιβολής κατασχέσεως επί χρηματικών απαιτήσεων ή δια της διενέργειας άμεσης εκτέλεσης και όχι τυχόν προηγούμενες επιταγές, οι οποίες επιδόθηκαν μεν, χωρίς όμως να αρχίσει η κύρια εκτελεστική διαδικασία εντός έτους από την επίδοσή τους, και στις οποίες δεν μπορεί κατ' άρθρο 926 § 2 να βασισθεί πλέον η έναρξή της. Περαιτέρω, το άρθρο 938 ΚΠολΔ, που προέβλεπε δυνατότητα αναστολής της εκτέλεσεως λόγω άσκησης ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ, κατόπιν σχετικής αιτήσεως, εκδικαζόμενης από το Δικαστήριο της ανακοπής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καταργήθηκε με τις νέες τροποποιήσεις. Με το νέο άρθρο 937 § 1β εδ. 3 ΚΠολΔ προβλέπεται ότι στις περιπτώσεις άσκησης ένδικων μέσων κατά της απόφασης επί της ανακοπής, η άσκησή τους δεν αναστέλλει την πρόοδο της εκτέλεσης, εκτός αν το Δικαστήριο του ένδικου μέσου πλέον, μετά από αίτηση αυτού που το άσκησε, υποβαλλόμενη και αυτοτελώς, δικάζοντας με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, διατάξει την αναστολή, με παροχή ή και χωρίς παροχή εγγύησης, εφόσον κρίνει ότι η ενέργεια της αναγκαστικής εκτέλεσης θα προσενήσει ανεπανόρθωτη βλάβη στον αιτούντα και πιθανολογεί την ευδοκίμηση του ένδικου μέσου. Επίσης μπορεί να διαταχθεί να προχωρήσει η αναγκαστική εκτέλεση αφού δοθεί εγγύηση. Στην περίπτωση δε γ' της ίδιας παραγράφου ορίζεται ότι, ειδικά στην περίπτωση άμεσης εκτέλεσης, το Δικαστήριο της ανακοπής μπορεί να διατάξει την αναστολή της κατά τα ειδικότερα προβλεπόμενα (Ευ. Κιουπτσίδου-Στρατουδάκη, Ζητήματα από το δίκαιο αναγκαστικής εκτέλεσης μετά τις τροποποιήσεις του ν. 4335/2015, ΕΣΔι - Σεμινάριο Δικαστικών Λειτουργών της 1.12.2015). Περαιτέρω, για την ικανοποίηση των χρηματικών αξιώσεων του δανειστή επιτρέπεται κατ' επιλογή, σωρευτικά ή και διαδοχικά, η χρήση των εξής μέσων αναγκαστικής εκτέλεσης: 1) της κατάσχεσης, 2) της αναγκαστικής διαχείρισης και 3) της προσωπικής κράτησης, στο μέτρο που συντρέχουν οι ειδικές προϋποθέσεις του νόμου (1047 - 1048

ΚΠολΔ). Παράλληλα, επιτρέπεται ως οιονεί μέσο εκτέλεσης η χρήση του βεβαιωτικού όρκου. Το άρθρο 951 § 1 ΚΠολΔ αναφέρεται στις εξής ρυθμιζόμενες διαδικασίες κατάσχεσης : 1) στην κατάσχεση της κινητής περιουσίας του οφειλέτη (άρθρα 953 - 981 και 1017 - 1021 ΚΠολΔ), 2) στην κατάσχεση των ακινήτων του οφειλέτη (άρθρα 992-1016 και 1017-1021 ΚΠολΔ), 3) στην κατάσχεση σε χέρια τρίτου (άρθρα 982-991 ΚΠολΔ) και 4) στην κατάσχεση των ειδικών περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη (άρθρα 1022 - 1033 ΚΠολΔ). Τα παραπάνω μέσα εκτέλεσης δεν οδηγούν στην ικανοποίηση του δανειστή με την ενέργεια μίας και μόνης πράξης εκτέλεσης, αλλά μετά από σειρά ολόκληρη διαδικαστικών ενεργειών που οδηγούν τελικά στην αυτούσια ικανοποίησή του. Η αναγκαστική εκτέλεση είναι έμμεση (Φαλτσή, Αναγκαστική Εκτέλεση, τομ. ΙΙ, Ειδικό μέρος, § 53. ΙΙ, Ι, σ. 86 -89). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 632 § 2 του ΚΠολΔ η άσκηση της ανακοπής δεν αναστέλλει την εκτέλεση της διαταγής πληρωμής. Το Δικαστήριο, όμως, που την εξέδωσε μπορεί, κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ., να χορηγήσει αναστολή, με εγγύηση ή και χωρίς εγγύηση, ώσπου να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση για την ανακοπή. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι προϋποθέσεις για τη χορήγηση της αναστολής είναι: α) η εμπρόθεσμη άσκηση της, κατ' αυτής, ανακοπής, η οποία ασκείται με κατάθεση στη γραμματεία του Δικαστηρίου στο οποίο απευθύνεται και με επίδοση αντιγράφου αυτής προς τον καθ' ου στρέφεται εντός δέκα πέντε (15) εργασίμων ημερών από την επομένη της επίδοσης της διαταγής πληρωμής (ΑΠ 888/2003, ΑΠ 887/2003, και ΑΠ 695/2003, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, β) πιθανολόγηση της ευδοκίμησης ενός τουλάχιστον λόγου της ασκηθείσας ανακοπής (ΜΠρΛ 1021/2000, ΑρχΝ 2000. 686) κατά πιθανολόγηση ότι με την άμεση εκτέλεση της διαταγής πληρωμής δημιουργείται κίνδυνος να υποστεί ο αιτών ανεπανόρθωτη βλάβη (Β. Βαθρακοκοίλη, ΕρμΚΠολΔ άρθρα 632, αριθ. 37, σ. 846, Ποδηματά σε ΕρμΚΠολΔ Κεραμέα-Κονδύλη-Νικά, 2000, Τομ. ΙΙ, άρθρο 632, αριθ. 31, ΜΠρΝαξ 117/2014, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, η μεταρρύθμιση του ν. 4335/2015 επέφερε ουσιώδεις νομοθετικές μεταβολές στην ύλη των ειδικών διαδικασιών. Ειδικά για τη δίκη της ανακοπής του άρθρου 632, μεταξύ άλλων προβλέπεται ότι η αναστολή χορηγείται μετά από αυ-

τοτελή αίτηση (η οποία πλέον δεν συνεκδικάζεται υποχρεωτικά με την κύρια ανακοπή) και μόνον μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης. Ακόμη και αν γίνει δεκτή δηλαδή η ανακοπή σε πρώτο βαθμό, ο καθ' ου - ανακόπτων θα πρέπει να προσφύγει εκ νέου στο Δικαστήριο όπου θα εκκρεμεί ενδεχομένως το ένδικο μέσο του, ώστε να ζητήσει την περαιτέρω αναστολή της εκτέλεσης μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης. Τη δυνατότητα απευθείας προσφυγής θα την έχει ο καθ' ου η εκτέλεση ακόμη και αν δεν είχε προσφύγει κατά τη διάρκεια της πρωτοβάθμιας δίκης (Π. Γιαννόπουλος, Οι ειδικές διαδικασίες του ΚΠολΔ μετά τον ν. 4335/2015).

Με την υπό αίτηση, ο αιτών ζητεί, κατ' εκτίμηση του δικογράφου της, να ανασταλεί η εκτέλεση της με αριθμό .../2017 διαταγής πληρωμής του Δικαστή αυτού του Δικαστηρίου μέχρι να εκδοθεί απόφαση επί της από 20.12.2017 ανακοπής, που νόμιμα και εμπρόθεσμα σύμφωνα με το άρθρο 632 ΚΠολΔ άσκησε κατά της ως άνω διαταγής πληρωμής, με την οποία υποχρεώθηκε ο αιτών να καταβάλλει στην καθ' ης το ποσό των 51.272,99 ευρώ πλέον τόκων και εξόδων, για τους λόγους που αναφέρει στην ανακοπή του, καθώς και να ανασταλεί η εκτέλεση που επισπεύδεται με την παρά πόδας από .../2017 επιταγή προς εκτέλεση, για το λόγο ότι η ανακοπή που έχει ασκήσει θα ευδοκιμήσει, ενώ η εξακολούθηση της αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του κατά τον ενδιάμεσο χρόνο, θα προκαλέσει σε αυτόν ανεπανόρθωτη βλάβη. Με το περιεχόμενο αυτό η κρινόμενη αίτηση παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, που είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρα 682, 683 § 1, 686 επ. ΚΠολΔ). Περαιτέρω, το αίτημα για αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης είναι μη νόμιμο και πρέπει να απορριφθεί, καθόσον, όπως αναλύεται στην ανωτέρω νομική σκέψη, δεν προβλέπεται με τις διατάξεις του ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε με τον ν. 4335/2015, κατά τη διαδικασία της έμμεσης αναγκαστικής εκτέλεσης επί χρηματικών απαιτήσεων, όπως εν προκειμένω, αίτηση αναστολής σε περίπτωση κατάθεσης ανακοπής κατά της εκτέλεσης, αφού το άρθρο 938 ΚΠολΔ έχει καταργηθεί και η αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης προβλέπεται στον πρώτο βαθμό μόνο για την άμεση εκτέλεση και όχι για την εκτέλεση σε περίπτωση

χρηματικών απαιτήσεων. Κατά τα λοιπά, η αίτηση είναι παραδεκτή (καθόσον η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής επιδόθηκε στον αιτούντα την 04.12.2017, ο δε αιτών άσκησε εμπρόθεσμα την 22.12.2017 τη με αριθμό κατάθεσης .../2017 ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ, σύμφωνα με τη με αριθ. .... /2017 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Αθηνών, ...) και νόμιμη, στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 632 §3 του ΚΠολΔ, πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρα ..., που εξετάσθηκε στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου με επιμέλεια του αιτούντος, τα έγγραφα που προσκομίζουν με επίκληση οι διάδικοι και τους ισχυρισμούς τους που ανέπτυξαν προφορικά και στη συνέχεια περιέλαβαν στα σημειώματα που κατέθεσαν, πιθανολογήθηκαν τα εξής: Δυνάμει της με αριθ. .../01.12.2014 σύμβασης παροχής πίστωσης (ανοιχτό προσωπικό δάνειο), όπως τροποποιήθηκε με τις από .../2007 και .../2008 πρόσθετες πράξεις, η καθ' ης χορήγησε στον αιτούντα δάνειο με τη μορφή ανακυκλούμενης πίστωσης μέχρι του ποσού των 42.000,00 ευρώ. Η καθ' ης η αίτηση κατήγγειλε τη σύμβαση με την από .../2015 δήλωσή της, την οποία επέδωσε στον αιτούντα την 03.02.2015, καλώντας τον ταυτόχρονα να εξοφλήσει την οφειλή του, ανερχόμενη στο ποσό των 51.272,99 ευρώ. Ακολούθως, μετά από αίτηση της καθ' ης και βάσει της παραπάνω σύμβασης δανείου εκδόθηκε σε βάρος του αιτούντος η με αριθμό .../2017 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία υποχρεώθηκε ο αιτών να καταβάλλει στην καθ' ης το ανωτέρω ποσό ... των 51.272,99 ευρώ, πλέον τόκων υπερημερίας και δικαστικών εξόδων. Ακριβές αντίγραφο της παραπάνω διαταγής πληρωμής, επιδόθηκε στον αιτούντα την 04.12.2017, ο δε αιτών άσκησε εμπρόθεσμα την 22.12.2017 τη με αριθμό κατάθεσης .... /2017 ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ, ζητώντας την ακύρωσή της. Με τον πρώτο και τον συναφή έκτο λόγο της ανακοπής αυτής ο αιτών προσβάλλει την εν λόγω διαταγή πληρωμής για τον λόγο ότι, όπως εκθέτει, εκκρεμεί η εκδίκαση σε δεύτερο βαθμό αίτησής του για υπαγωγή του στον ν. 3869/ 2010 (ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων), ότι ειδικότερα η αίτησή του αυτή απορρίφθηκε πρωτοδίκως με τη με αριθ. .../2017 απόφαση του Ειρη-

νοδικείου Νίκαιας, καθότι κρίθηκε ότι ο αιτών είχε την ιδιότητα του εμπόρου, και ότι έχει ασκήσει την από 21.09.2017 έφεση κατά της απορριπτικής αυτής απόφασης, η οποία προσδιορίστηκε για να συζητηθεί στο Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιά την 13.11.2018. Ότι, για τον λόγο αυτό, η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής εκδόθηκε παρά τον νόμο, άλλως καταχρηστικά, διότι υπάρχει κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων. Οι λόγοι αυτοί της ανακοπής πιθανολογείται ότι θα απορριφθούν ως νόμω αβάσιμοι, διότι αφενός δεν τίθεται από καμία διάταξη νόμου ζήτημα μη νόμιμης έκδοσης της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής για τον λόγο ότι εκκρεμεί η εκδίκαση σε δεύτερο βαθμό της ανωτέρω αίτησης, που απορρίφθηκε πρωτοδικώς, αφετέρου το ενδεχόμενο να εκδοθεί μελλοντικά μία απόφαση που θα δέχεται την υπαγωγή του αιτούντος στον ν. 3869/2010 και θα ρυθμίζει, μεταξύ άλλων, και την ένδικη οφειλή του προς την καθ' ης, δεν καθιστά την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής καταχρηστική. Με τον δεύτερο λόγο της ανακοπής ο αιτών επικαλείται αοριστία της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής για τον λόγο ότι δεν αναφέρονται σε αυτήν οι πρόσθετες πράξεις της σύμβασης πίστωσης, με τις οποίες αυξήθηκε το πιστωτικό όριο, καθώς και για το ότι δεν γίνεται ανάλυση της οφειλής του κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα. Ο λόγος αυτός της ανακοπής πιθανολογείται ότι θα απορριφθεί ως νόμω αβάσιμος, διότι η διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί μόνο τίτλο εκτελεστό και δεν είναι δικαστική απόφαση, αρκεί να αναφέρει απλώς την αιτία και το ποσό της πληρωμής, δηλαδή να προσδιορίζεται το είδος της δικαιοπραξίας, από την οποία γεννήθηκε η απαίτηση, έστω και συνοπτικά, αρκεί να μη δημιουργείται καμία αμφιβολία από ολόκληρο το περιεχόμενό της ως προς την αιτία και το ποσό της πληρωμής και δεν είναι ανάγκη να περιγράφονται αναλυτικά τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αιτία αυτή και να αναφέρονται οι κατ' ιδίαν συμφωνίες μεταξύ των μερών. Με τον τρίτο λόγο της ανακοπής ο αιτών ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής επικαλούμενος ότι η οφειλή του επιβαρύνθηκε με την εισφορά του ν. 128/1975, που παράνομα μετακυλίστηκε σε αυτόν και ανατοκίσθηκε. Ο λόγος αυτός της ανακοπής πιθανολογείται ότι θα απορριφθεί ως αόριστος, καθόσον γίνεται μία

εντελώς γενική και αόριστη αμφισβήτηση της οφειλής, χωρίς να αμφισβητείται συγκεκριμένα το ύψος κατ' ιδίαν κονδυλίων των πιστοχρεώσεων, ώστε ο λόγος να είναι σαφής και ορισμένος και να μπορεί να ταχθεί το οικείο θέμα απόδειξης. Σημειώνεται ότι, η επιβολή της εισφοράς του ν. 128/1975 στον δανειολήπτη είναι κατ' αρχήν νόμιμη και μπορεί να ελεγχθεί μόνο από άποψη διαφάνειας, ιδίως όταν επιβάλλεται χωρίς προηγούμενη επαρκή ενημέρωση ή κατά τρόπο κεκαλυμμένο (ΑΠ 430/2005 ΕΛΛΔνη 2005. 793, ΕφΑθ 1159/2012 ΔΕΕ 2012. 676, ΕφΘ 492/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ. ΕφΛ 1558/2007 ΕΛΛΔνη 2007. 902), τέτοια δε περιστατικά δεν επικαλείται ο ανακόπτων - αιτών. Με τον τέταρτο λόγο της ανακοπής, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου του, ο αιτών ζητεί να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής ισχυριζόμενος ότι η απαίτηση της καθ' ης που της επιδικάστηκε με την παραπάνω διαταγή πληρωμής περιλαμβάνει παράνομους τόκους για τον λόγο ότι το συμβατικό κυμαινόμενο επιτόκιο καθοριζόταν από την καθ' ης σε ποσοστό μεγαλύτερο του ισχύοντος νομίμου εξωτραπεζικού επιτοκίου. Ο ανωτέρω λόγος είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον με τη με αριθ. 178/19.7.2004 απόφαση της ΕΤΠΘ/ΤΕ (ΦΕΚ 1872/τ.α726-27.12.2006) ορίστηκε ότι δεν επιτρέπεται ο διοικητικός καθορισμός ανωτάτου ορίου στα τραπεζικά επιτόκια, ούτε ο συσχετισμός τους προς το εκάστοτε ισχύον για τα εξωτραπεζικά επιτόκια ανώτατο όριο. Το όριο αυτό δεν ανήκει, κατά το περιεχόμενο και το σκοπό του στους παράγοντες προσδιορισμού των τραπεζικών επιτοκίων, τα οποία διαμορφώνονται ελεύθερα ύστερα από στάθμιση των εκτιμώμενων κατά περίπτωση κινδύνων, των εκάστοτε συνθηκών των χρηματοπιστωτικών αγορών, καθώς και των εν γένει υποχρεώσεων των τραπεζών που απορρέουν από τις διατάξεις που διέπουν τη λειτουργία τους. Κατά συνέπεια οι μετά την απελευθέρωση των επιτοκίων (ΠΔ/ΤΕ 1087/1987 κλπ) συναπτόμενες συμφωνίες τραπεζικών επιτοκίων, στις οποίες συνομολογείται επιτόκιο που τυχόν υπερβαίνει το εκάστοτε οριζόμενο για τα εξωτραπεζικά επιτόκια ανώτατο όριο δεν είναι αθέμιτες για τον λόγο αυτό (ΑΠ 652/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Με τον πέμπτο λόγο της ανακοπής ο αιτών ισχυρίζεται ότι η σύμβαση πίστωσης με βάση την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής περιέχει καταχρηστικούς Γ.Ο.Σ., όπως ο

όρος περί μετακύλισης στον οφειλέτη της εισφοράς του ν. 128/1975, της επιβάρυνσης του οφειλέτη με δαπάνη εξέτασης αιτήματος δανειοδότησης και προέγκρισης του δανείου ύψους 120,00 ευρώ, κονδύλια ΣΕΠΠΕ και διαχειριστικά ετήσια έξοδα ύψους 35,00 ευρώ και καθορισμού των Δικαστηρίων της Αθήνας ως κατά τόπον αρμοδίων. Ο λόγος αυτός της ανακοπής πιθανολογείται ότι θα απορριφθεί ως αόριστος, διότι δεν προσβάλλονται με αυτόν συγκεκριμένα κονδύλια του τηρηθέντος για την εν λόγω δανειακή σύμβαση λογαριασμού, που επιδικάσθηκαν πράγματι με την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, κατά τα οποία ο ανακόππων θα μπορούσε να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, δεδομένου ότι επί ανακοπής το Δικαστήριο επιλαμβάνεται μόνον αν υπάρχει σχετικός λόγος για συγκεκριμένα κονδύλια και κατά την έκταση του λόγου αυτού, παρά μόνο προτείνεται μία γενική και ασαφής αμφισβήτηση της ορθότητας και νομιμότητας της σύμβασης. Σχετικά, δε, με τον όρο της σύμβασης για παρέκταση της αρμοδιότητας, δεν εκτίθεται πώς ο όρος αυτός θίγει συγκεκριμένα τον αιτούντα ούτε αν ο όρος αυτός ήταν αδιαφανής.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, αφού κανένας λόγος της ασκηθείσας ανακοπής δεν πιθανολογήθηκε ότι θα ευδοκιμήσει, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να απορριφθεί. Ο αιτών πρέπει να καταδικασθεί στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της καθ' ης (άρθρα 176, 191 § 2 ΚΠολΔ), κατά το διατακτικό.

Για τους λόγους αυτούς

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδικών.

Απορρίπτει την αίτηση.

Καταδικάζει τον αιτούντα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της καθ' ης, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακόσιων πενήντα (350,00) ευρώ. ■

**Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών
(Ασφαλιστικά μέτρα)
Αριθ. 2639/2019**

Δικαστής: **Α. Κορφιιάτη, Πρόεδρος Πρωτοδικών**
Δικηγόροι: **Ε. Μπατσούλη, Σ. Μπουλουλή**

**Αναστολή εκτέλεσης διαταγής πληρωμής.
Όρια και έκταση. Καταχρηστική άσκηση δι-**

καιώματος. Δικάζει κατ' αντιμωλία. Δέχεται την αίτηση. Αναστέλλει την εκτέλεση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, έως την έκδοση τελεσίδικης αποφάσεως επί της ασκηθείσας ανακοπής. Επιβάλλει σε βάρος του αιτούντος τη δικαστική δαπάνη της καθ' ης (Άρθρα 632 §§ 3 και 4 ΚΠολΔ, μετά το ν. 4335/2015, 281 ΑΚ, ν. 3869/2010).

Με την υπό κρίση αίτησή του ο αιτών, επικαλούμενος ανεπανόρθωτη βλάβη, ζητεί να ανασταλεί η εκτέλεση της υπ' αριθ. .../2018 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, της οποίας αντίγραφο του πρώτου απογράφου εκτελεστού με την κάτωθι αυτού από .../2018 επιταγή προς εκτέλεση κοινοποιήθηκε σ' αυτόν, μέχρι να εκδοθεί απόφαση επί της ανακοπής που ο ίδιος έχει ασκήσει νομότυπα και εμπρόθεσμα, για τους αναφερόμενους σε αυτήν λόγους.

Η αίτηση αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού κατά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ), είναι δε νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 632 §§ 2 και 3 του ΚΠολΔ, και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν. Με τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, ορίζεται ότι η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος ως καταχρηστική, θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο οικονομικός ή κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος να προκύπτει από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου ή από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γέννηση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (βλ. ΟΛΑΠ 17/1995 ΕΛΛΔνη 38. 410).

Από την εκτίμηση των εγγράφων που νομίμως προσκομίζονται και επικαλούνται οι διάδικοι, από όσα προφορικά ανέπτυξαν στο ακροατήριο κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, καθώς και από όλη γενικά τη διαδικασία και το έγγραφο σημείωμα της καθ' ης (ενώ ο ανακόππων κατέθεσε εκπροθέσμως έγγραφο ση-

μείωμα το οποίο δεν λαμβάνεται υπόψη), πιθανολογούνται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Κατόπιν αιτήσεως της καθ' ης, εκδόθηκε η υπ' αριθ. .../2018 διαταγής πληρωμής του αρμοδίου Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, για απαίτηση της τελευταίας κατά του αιτούντος. Με την προσβαλλόμενη ακυρωτέα διαταγή πληρωμής υποχρεώνεται ο αιτών, να καταβάλει στην καθ' ης η ανακοπή, το ποσό των 200.992,97 ευρώ, έντοκα με το νόμιμο επιτόκιο υπερημερίας από 18.10.2016, μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, από την υπ' αριθ. .../2010 σύμβαση στεγαστικού δανείου. Η ανωτέρω διαταγή με την από .../2018 παρά πόδας αυτής επιταγής προς πληρωμή επιδόθηκε στον αιτούντα, ο οποίος άσκησε νόμιμα και εμπρόθεσμα την από 19.11.2018 και με αριθμό κατάθεσης .../2018 ανακοπή του, με την οποία επιδιώκει την ακύρωση της διαταγής πληρωμής για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτή.

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο της ανακοπής του, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι η καθ' ης η ανακοπή καταχρηστικά προέβη στην έκδοση της ανακοπιτόμενης διαταγής πληρωμής, και την επίδοση σε αυτόν επιταγής προς πληρωμή, που έχει τεθεί κάτω από το αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, καθόσον γνώριζε ότι ο ανακόπτων ευρισκόταν σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμής, είχε καταθέσει αίτηση υποβολής στις ευεργετικές διατάξεις του ν. 3869/2010, ενώπιον του Ειρηνοδικείου Νίκαιας, η οποία απορρίφθηκε με την υπ' αριθ. .../2017 απόφαση, αλλά ο ίδιος έχει ασκήσει ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά την από 2017 έφεσή του, με αριθμό κατάθεσης δικογράφου .../2017, η οποία συζητήθηκε στις 13.11.2018 και εκκρεμεί η έκδοση απόφασης. Ο λόγος αυτός είναι ορισμένος και νόμιμος, στηριζόμενος στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 6 του ν. 3869/2010 και ιδίως στην § 5 που προστέθηκε με το ν. 4161/2013, πιθανολογείται δε, ότι, θα ευδοκιμήσει διότι ο αιτών έχει τηρήσει όλη την προβλεπόμενη εκ του ν. 3869/2010 διαδικασία, η δε αίτησή του απορρίφθηκε λόγω απόδοσης σ' αυτόν της εμπορικής ιδιότητας, την οποία δεν πιθανολογείται ότι διατηρεί, πλην όμως αυτός έχει καταθέσει νομίμως και εμπροθέσμως έφεση και τα σχετικά με τα περιουσιακά του στοιχεία, τα εισοδήματά του, τους πιστωτές του και τις απαιτήσεις

τους έγγραφα, για τη ρύθμιση των χρεών του. Ήδη όπως εκτέθηκε ανωτέρω η έφεσή του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά έχει συζητηθεί στις 13.11.2018 και αναμένεται η έκδοση απόφασης. Όμως, η καθ' ης - πιστώτρια επισπεύδει σε βάρος του ανακόπτοντος - οφειλέτη της αναγκαστική εκτέλεση, δυνάμει της ανακοπιτόμενης διαταγής πληρωμής, η οποία κοινοποιήθηκε στον ανακόπτοντα την 30.10.2018, σε ακριβές αντίγραφο από το πρώτο απόγραφο εκτελεστό. Αποδείχθηκε, ωστόσο, ότι η οφειλή του ανακόπτοντος, για την οποία εκδόθηκε η προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής, συμπεριλαμβάνεται στην υπ' αριθ. καταθ. ..../2014 αίτησή του περί δικαστικής ρύθμισης των χρεών του κατά τις διατάξεις του ν. 3869/2010, καθώς και στο συνυποβαλλόμενο με αυτήν σχέδιο διευθέτησης οφειλών. Όμως, ενώ η καθ' ης γνώριζε ότι ο ανακόπτων έχει αιτηθεί τη ρύθμιση των οφειλών του, μεταξύ των οποίων περιλαμβανόταν και αυτή για την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, και ενώ γνώριζε ότι περίπου 15 ημέρες μετά την έκδοση της διαταγής πληρωμής, είχε οριστεί η συζήτηση της έφεσης του αιτούντος, προέβη στην έκδοση της ανακοπιτόμενης διαταγής πληρωμής. Η συγκεκριμένη αυτή συμπεριφορά της καθ' ης κρίνεται καταχρηστική, κατά την έννοια του άρθρου 281 ΑΚ, ήτοι, ως υπερβαίνουσα τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, καθόσον η ενδεχόμενη από την καθ' ης η ανακοπή επίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης με βάση την ανακοπιτόμενη διαταγή πληρωμής με εκποίηση της περιουσίας του ανακόπτοντος ουσιαστικά αναιρεί το δικαίωμα αυτού που πηγάζει εκ του ν. 3869/2010. Κατόπιν τούτων, πιθανολογείται η τυπική και ουσιαστική βασιμότητα του σχετικού λόγου της ασκηθείσας ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ανακοπής και η ακύρωση της ανακοπιτόμενης ως άνω διαταγής πληρωμής και της κάτωθι αντιγράφου εξ απογράφου αυτής προσβαλλόμενης επιταγής προς πληρωμή, συνεπεία παραδοχής της ασκηθείσας ανακοπής, παρελκούς της εξετάσεως και των λοιπών λόγων ανακοπής. Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι ο αιτών, θα υποστεί ανεπανόρθωτη βλάβη αν συνεχιστεί η εκτέλεση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, συνιστάμενη στον κίνδυνο έκθεσης της περιουσίας του σε εκτέλεση.

Κατόπιν των ανωτέρω, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να ανασταλεί η εκτέλεση που επισπεύδεται βάσει της υπ' αριθ. .../2018 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, μέχρι να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση επί της από 19.11.2018 (αριθ. κατάθ. .../2018) ανακοπής, η οποία ασκήθηκε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Τέλος, η δικαστική δαπάνη της καθ' ης η αίτηση πρέπει να επιβληθεί σε βάρος του αιτούντος, παρά τη νίκη του, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, σύμφωνα με το άρθρο 178 § 3 του ν.δ. 3026/1954 «Κώδικα περί Δικηγόρων»

Για τους λόγους αυτούς

Δικάζει αντιμωλία των διαδικών.

Δέχεται την υπό κρίση αίτηση.

Αναστέλλει την εκτέλεση της αριθ. .../2018 Διαταγής Πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, μέχρι να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση επί της από 19.11.2018 (αριθ. κατάθ. .../2018) ανακοπής, η οποία ασκήθηκε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Επιβάλλει σε βάρος του αιτούντος τη δικαστική δαπάνη της καθ' ης η αίτηση, την οποία ορίζει σε εκατόν πενήντα (150) ευρώ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Όρια αναστολής εκτέλεσης διαταγής πληρωμής, μετά το ν. 4335/2015 και καταχρηστική άσκηση δικαιώματος

Οι ανωτέρω δημοσιευθείσες αποφάσεις, που αφορούν τους ίδιους διαδικούς, με επίκληση παρόμοιων - αν όχι όμοιων - λόγων ανακοπής, αποφάνθηκαν εντελώς διαφορετικά επί αιτημάτων αναστολής εκτέλεσης διαταγών πληρωμής, που εκδόθηκαν μετά την έναρξη ισχύος του ν. 4335/2015¹.

Το άρθρ. 632 § 3 ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει μετά το ν. 4335/2015, ορίζει ότι η άσκηση της ανακοπής δεν αναστέλλει την εκτέλεση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, αλλά απαιτείται αυτοτελής αίτηση, η οποία δεν εκδικάζεται πλέον μαζί με την ανακοπή, ενώ η απόφαση που εκδίδεται επί της αιτήσεως έχει ισχύ έως την

έκδοση οριστικής αποφάσεως επί της ανακοπής, όπως έχει κριθεί κατ' επανάληψη (ιδίως 106/2017 ΜΠρΚαλ, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, και 592/2019 ΜΠρΑθ, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ και 97/2017 ΜΠρΛ, πομογαμα-nt.gr). Σε αυτό το μήκος κύματος και η πρώτη δημοσιευθείσα απόφαση, η οποία επισημαίνει μετ' επιτάσεως ότι, « .. η αναστολή χορηγείται μετά από αυτοτελή αίτηση ... και μόνον μέχρι την έκδοση οριστικής αποφάσεως. Ακόμη και αν γίνει δεκτή η ανακοπή σε πρώτο βαθμό, ο καθ' ου - ανακόπτων θα πρέπει να προσφύγει εκ νέου στο Δικαστήριο όπου θα εκκρεμεί ενδεχομένως το ένδικο μέσο του, ώστε να ζητήσει την περαιτέρω αναστολή της εκτέλεσης μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης». Ναι μεν τα ανωτέρω δεν φαίνεται να προάγουν την αρχή της οικονομίας της δίκης, καθώς για να αποκτήσει ο οφειλέτης πλήρη προσωρινή δικαστική προστασία απαιτείται να υποβάλει δύο φόρες αίτηση αναστολής εκτέλεσης της σχετικής διαταγής πληρωμής, πλην όμως συμβαδίζουν με τα διαλαμβανόμενα στο άρθρ. 632 § 3 και 4 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά το ν. 4335/2015. Ωστόσο, υπάρχει και ισχυρή αντίθετη νομολογία (ιδίως 185/2017 ΜΠρΛαμ, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, 3697/2018 ΜΠρΑθ, ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ), με αναστολή εκτέλεσης διαταγής πληρωμής έως την έκδοση τελεσίδικης αποφάσεως επί της ανακοπής. Έτσι και η δεύτερη δημοσιευθείσα απόφαση, που διέταξε αναστολή εκτέλεσης της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής έως την έκδοση τελεσίδικης αποφάσεως επί της νομίμως και εμπροθέσμως ασκηθείσας ανακοπής.

Όσον αφορά στο ουσιαστικό δίκαιο, σύμφωνα με την πρώτη δημοσιευθείσα απόφαση, απορρίφθηκαν ως μη νόμιμοι οι ισχυρισμοί του αιτούντος, δια των οποίων εξέθετε ότι, μολονότι η καθ' ης γνώριζε πως εκκρεμεί ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά η εκδίκαση της αίτησής του για υπαγωγή στο ν. 3869/2010, επιδίωξε και πέτυχε την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, πράγμα το οποίο, κατά τον αιτούντα, έρχεται σε αντίθεση με τα οριζόμενα στο ν. 3869/2010 και αποτελεί καταχρηστική άσκηση δικαιώματος κατ' άρθρ. 281 ΑΚ. Ωστόσο, η ως άνω δημοσιευθείσα πρώτη απόφαση έκρινε ότι, «... αφενός δεν τίθεται, από καμία διάταξη νόμου, ζήτημα μη νόμιμης έκδοσης της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής για το λόγο ότι εκκρεμεί η εκδίκαση σε δεύτερο βαθμό της ανωτέρω αίτησης, που απορρίφθηκε πρωτοδίκως, αφετέρου το ενδεχόμενο να εκδοθεί μελλοντικά μία απόφαση που θα δέχεται την υπαγωγή του αιτούντος στο ν. 3869/2010 και θα ρυθμίζει, μεταξύ άλλων, και την ένδικη οφειλή του προς την καθ' ης, δεν καθιστά την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής καταχρηστική ...».

Εντελώς διαφορετικά έκρινε η δεύτερη δημοσιευθείσα ως άνω απόφαση, η οποία δέχτηκε ότι, η καθ' ης προέβη

1. Σύμφωνα με το άρθρ. 1 άρθρ. ένατο § 4 του ν. 4335/2015, η ισχύς του ν. 4335/2015 άρχισε από 01.01.2016, εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά σε επιμέρους διατάξεις.

καταχρηστικά στην έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής και την επίδοση επιταγής προς πληρωμή, καθότι, αν και γνώριζε ότι ο αιτών βρισκόταν σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμής, είχε καταθέσει αίτηση υπαγωγής στο ν. 3869/2010 ενώπιον του αρμόδιου κατά τόπον Ειρηνοδίκειου, η οποία ναι μεν απορρίφθηκε σε πρώτο βαθμό, αλλά ασκήθηκε νομίμως και εμπροθέσμως έφεση ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, επέσπευσε διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του. Ειδικότερα, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι, ο εν λόγω λόγος ανακοπής είναι ορισμένος και νόμιμος, στηριζόμενος στη διάταξη του άρθρ. 281 ΑΚ σε συνδυασμό ιδίως με το άρθρ. 6 § 5 του ν. 3869/2010 και πιθανολογήθηκε ότι θα ευδοκιμήσει, διότι ο αιτών έχει τηρήσει όλη την προβλεπόμενη εκ του ν. 3869/2010 διαδικασία, η αίτηση απορρίφθηκε σε πρώτο βαθμό, λόγω εμπορικής ιδιότητας, την οποία πιθανολογήθηκε ότι δεν διατηρεί πλέον, ενώ εκκρεμεί σε δεύτερο βαθμό η σχετική αίτηση για υπαγωγή στο ν. 3869/2010. Παρόλα αυτά, και ενώ γνώριζε η καθ' ης ότι σε λίγες ημέρες πρόκειται να συζητηθεί ενώπιον του δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου η παραπάνω έφεση του αιτούντος, που περιλάμβανε και την επίδικη οφειλή, εξέδωσε την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής με κοινοποίηση και επιταγής προς πληρωμή. Έτσι, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι «*Η συγκεκριμένη αυτή συμπεριφορά της καθ' ης κρίνεται καταχρηστική, κατά την έννοια του άρθρ. 281 ΑΚ, ήτοι ως υπερβαίνουσα τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, καθόσον ενδεχόμενη από την καθ' ης .. επίσπευση αναγκαστικής εκτέλεσης με βάση την ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής με εκποίηση της περιουσίας του ανακόπτοντος αναιρεί το δικαίωμα αυτού που πηγάζει εκ του ν. 3869/2010*», με αποτέλεσμα να ανασταλεί η εκτέλεση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής.

Από το σύνολο των ανωτέρω εξάγεται το συμπέρασμα ότι, υπάρχει έντονη διχογνωμία στην νομολογία, όσον αφορά στην εφαρμογή των δικονομικών (και ουσιαστικών) διατάξεων στις περιπτώσεις αναστολής εκτέλεσης διαταγών πληρωμής, που εκδόθηκαν μετά το ν. 4335/2015, γεγονός το οποίο ναι μεν προκαλεί έντονο νομικό ενδιαφέρον και γόνιμο επιστημονικό διάλογο, πλην όμως δεν προάγει την ασφάλεια δικαίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΣΑΧΙΡΙΔΗΣ
Δικηγόρος, ΜΔ Πάντειου Πανεπιστημίου

ΕΚΟΥΣΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Μονομελές Πρωτοδικείο Λάρισας
Αριθ. 3/2019

Δικαστής: Ε. Αποστόλου, Πρωτοδίκης

Ασυνόδευτος ανήλικος πρόσφυγας. Αυτεπάγγελτος διορισμός Επιτρόπου κατά τη διαδικασία της Εκούσιας Δικαιοδοσίας. Άσκηση έργων εποπτικού συμβουλίου από τον κατά τόπον αρμόδιο Ειρηνοδίκη (Άρθρα 747 § 4, 748, 796 § 2 ΚΠολΔ· 1589, 1591, 1592, 1593, 1594, 1598, 1603, 1647 και 1648 ΑΚ).

Διεθνής δικαιοδοσία των ελληνικών δικαστηρίων εφόσον ο ανήλικος αλλοδαπός έχει τη συνήθη διαμονή του στην Ελλάδα. Η έννοια της συνήθους διαμονής είναι έννοια πραγματική (Άρθρα 3 §1 ΚΠολΔ· 24 ΑΚ· ν. 2447/1996· π.δ. 220/2007, 19 Οδηγίας 2003/9/ΕΚ· ν. 4540/2018 30 § 6).

Εφαρμοστέο το ελληνικό δίκαιο ως το δίκαιο που διέπει την προσωπική του κατάσταση. (ν.δ. 3989/1959 άρθρ. 12).

Η διεθνής δικαιοδοσία των ελληνικών δικαστηρίων στις υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας προσδιορίζεται με βάση τη *lex fori*, και ειδικότερα με βάση τη διάταξη του άρθρου 3 § 1 ΚΠολΔ, με την οποία ορίζεται ότι «στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων υπάγονται Έλληνες και αλλοδαποί, εφόσον υπάρχει αρμοδιότητα ελληνικού δικαστηρίου». Έτσι, καθιερώνεται ως κανόνας η διεθνής δικαιοδοσία των ελληνικών δικαστηρίων και επί ιδιωτικών διεθνών διαφορών, εφόσον αυτές συνδέονται με την ελληνική πολιτεία, με στοιχείο θεμελιωτικό αρμοδιότητας ελληνικού δικαστηρίου, κατά τις περί γενικών και ειδικών δωσικικών διατάξεις. Στην περίπτωση αυτή, τα ελληνικά δικαστήρια εφαρμόζουν επί του δικονομικού μεν, πεδίου, αποκλειστικώς το ελληνικό δικονομικό δίκαιο, επί δε του πεδίου του ουσιαστικού δικαίου, το από τις διατάξεις του ελληνικού ιδιωτικού διεθνούς δικαίου ως εφαρμοστέο δίκαιο (ΑΠ 803/2000 ΝοΒ 2001. 1312). Κατά το 2447/1996: «η επιτροπεία, καθώς και κάθε άλλη επιμέλεια, διέπονται από το δίκαιο της ιθαγένειας του προσώπου το οποίο αφορούν. Ελληνικό Δικαστήριο μπορεί να διορίσει επίτροπο ή άλλο επιμελητή για αλλοδαπό που έχει τη συνήθη διαμονή του στην Ελλάδα. Αν ο αλλοδαπός απλώς διαμένει ή έχει περιουσία στην Ελλάδα, μπορούν να ληφ-